

DZIENNIK USTAW

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 2 grudnia 1989 r.

Nr 63

TRESC:

Poz.:

UMOWA MIĘDZYNARODOWA

- 378 — Konwencja w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania, przyjęta przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych dnia 10 grudnia 1984 r. 963
- 379 — Oświadczenie rządowe z dnia 21 października 1989 r. w sprawie ratyfikacji przez Polską Rzeczpospolitą Ludową Konwencji w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych dnia 10 grudnia 1984 r. 963

ZARZĄDZENIE PREZYDENTA POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

- 380 — z dnia 29 listopada 1989 r. w sprawie wyborów uzupełniających do Senatu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej 965

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

- 381 — z dnia 23 listopada 1989 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie wpisu od skarg na decyzje administracyjne 966

ROZPORZĄDZENIA:

- 382 — Ministra Edukacji Narodowej z dnia 8 listopada 1989 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie wynagradzania nauczycieli akademickich 966
- 383 — Ministra Kultury i Sztuki z dnia 10 listopada 1989 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie wykazu instytucji upowszechniania kultury o znaczeniu ogólnokrajowym 968
- 384 — Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 listopada 1989 r. w sprawie zasad i trybu umarzania imiennych dowodów na złożone wkłady oszczędnościowe 968

ZARZĄDZENIE

- 385 — Prokuratora Generalnego Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej z dnia 21 listopada 1989 r. zmieniające zarządzenie w sprawie utworzenia oraz ustalenia siedzib i terytorialnego zakresu działania prokuratur wojewódzkich i rejonowych 970

378

KONWENCJA

w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania,

przyjęta przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych dnia 10 grudnia 1984 r.

W imieniu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej

RADA PAŃSTWA
POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

podaje do powszechnej wiadomości:

W dniu 10 grudnia 1984 r. została przyjęta przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych Konwencja w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania.

Po zaznajomieniu się z powyższą konwencją Rada Państwa uznała ją i uznaje za słuszną zarówno w całości, jak i każde z postanowień w niej zawartych; oświadcza, że jest ona przyjęta, ratyfikowana i potwierdzona, oraz przyrzeka, że będzie niezmiennie zachowywana.

Na dowód czego wydany został akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Dano w Warszawie dnia 9 czerwca 1989 r.

Przewodniczący Rady Państwa: W. Jaruzelski

L. S.

Minister Spraw Zagranicznych: T. Olechowski

(Tekst konwencji zawiera załącznik do niniejszego numeru)

379

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 21 października 1989 r.

w sprawie ratyfikacji przez Polską Rzeczpospolitą Ludową Konwencji w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych dnia 10 grudnia 1984 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z art. 25 ust. 2 Konwencji w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych dnia 10 grudnia 1984 r., został złożony dnia 26 lipca 1989 r. Sekretarzowi

Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych dokument ratyfikacyjny Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej do powyższej konwencji.

Zgodnie z art. 27 ust. 2 konwencji weszła ona w życie w stosunku do Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej dnia 25 sierpnia 1989 r.

Jednocześnie podaje się do wiadomości, co następuje:

1. Zgodnie z art. 27 powyższej konwencji weszła ona w życie dnia 26 czerwca 1987 r., a następujące państwa stały się jej stronami, składając dokumenty ratyfikacyjne lub przystąpienia w niżej podanych datach:

Szwecja	1986-01-08
Meksyk	1986-01-23
Francja	1986-02-18
Belize	1986-03-17
Filipiny	1986-06-18
Egipt	1986-06-25
Norwegia	1986-07-09
Senegal	1986-08-21
Argentyna	1986-09-24
Urugwaj	1986-10-24
Uganda	1986-11-03
Szwajcaria	1986-12-02
Bułgaria	1986-12-16
Kamerun	1986-12-19
Ukraińska Socjalistyczna Republika Radziecka	1987-02-24
Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich	1987-03-03
Białoruska Socjalistyczna Republika Radziecka	1987-03-13
Afganistan	1987-04-01
Węgry	1987-04-15
Dania	1987-05-27
Kanada	1987-06-24
Peru	1987-07-07
Austria	1987-07-29
Panama	1987-08-24
Niemiecka Republika Demokratyczna	1987-09-09
Luksemburg	1987-09-29
Hiszpania	1987-10-21
Togo	1987-11-18
Kolumbia	1987-12-08
Ekwador	1988-03-30
Gujana	1988-05-19
Czechosłowacja	1988-07-07
Turcja	1988-08-02
Tunezja	1988-09-23
Chile	1988-09-30
Chiny	1988-10-04
Grecja	1988-10-06
Wielka Brytania	1988-12-08
Holandia	1988-12-21
Włochy	1989-01-12
Portugalia	1989-02-09
Libia	1989-05-16
Australia	1989-08-08

2. Podczas składania dokumentów ratyfikacyjnych lub dokumentów przystąpienia następujące państwa złożyły poniższe oświadczenia i zastrzeżenia do konwencji:

Afganistan:

ze na podstawie art. 28 ust. 1 konwencji nie uznaje kompetencji Komitetu przewidzianych w art. 20. Zgodnie z art. 30 ust. 2 Demokratyczna Republika Afganistanu nie uznaje postanowień ustępu 1 art. 30, według którego możliwe jest poddawanie obowiązkowej jurysdykcji Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości spraw związa-

nych z interpretacją lub stosowaniem tej konwencji przez jedną z zainteresowanych stron. Afganistan oświadcza, że spór pomiędzy stronami konwencji może być przedkładany do rozpatrzenia w drodze arbitrażu lub przez Międzynarodowy Trybunał Sprawiedliwości za zgodą wszystkich zainteresowanych stron.

Argentyna:

że Rząd Argentyny potwierdza swoją suwerenność nad Malwinami, które stanowią integralną część jej terytorium, w związku z czym oficjalnie protestuje i odrzuca oświadczenie Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej o rozciągnięciu obowiązku Konwencji w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karaniami, złożone Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych dnia 8 grudnia 1988 r.

Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych przyjęło rezolucje 2065(XX), 3160(XXVIII), 31/49, 37/9, 38/12 i 39/6, w których potwierdza istnienie sporu o zwierzchnictwo terytorialne nad Malwinami, oraz wielokrotnie wzywało Republikę Argentyny i Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, aby ponownie przystąpiły do negocjacji w celu jak najszybszego pokojowego i ostatecznego rozwiązania sporu i usunięcia wszelkich różnic odnośnie do tego sporu, poprzez dobre usługi Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych. Zgromadzenie Ogólne przyjęło również rezolucje 40/21, 41/40, 42/19 i 43/25, w których wzywa strony sporu, aby przystąpiły do negocjacji w celu znalezienia metody pokojowego i ostatecznego uregulowania konfliktu, z uwzględnieniem wszystkich aspektów przyszłości Malwin.

Austria:

— Austria będzie ustalać swą jurysdykcję zgodnie z art. 5 konwencji, niezależnie od prawa miejsca popełnienia przestępstwa, ale zgodnie z ust. 1 (c) tylko gdy nie jest spodziewane wystąpienie z oskarżeniem przez państwo stosujące jurysdykcję zgodnie z ust. 1(a) lub 1(b).

— Austria uważa art. 15 za podstawę prawną do niedopuszczalności wykorzystania oświadczenia, które, jak ustalono, zostało złożone w wyniku zastosowania tortur.

Bułgaria:

— Stosownie do art. 28 konwencji Ludowa Republika Bułgarii oświadcza, że nie uznaje kompetencji Komitetu przeciwko torturom, przewidzianych w art. 20 konwencji, ze względu na to, iż postanowienia art. 20 są sprzeczne z zasadą suwerennej równości państw-stron konwencji.

— Stosownie do art. 30 ust. 2 konwencji Ludowa Republika Bułgarii oświadcza, że nie uważa się za związaną postanowieniami art. 30 ust. 1 konwencji, ustanawiającymi obowiązkową jurysdykcję arbitrażu międzynarodowego lub Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości w rozstrzyganiu sporów między państwami-stronami konwencji. Ludowa Republika Bułgarii podtrzymuje swoje zdanie, że spory pomiędzy dwoma lub więcej państwami mogą być przedstawiane do rozpatrzenia i rozstrzygnięcia przez arbitraż międzynarodowy lub Międzynarodowy Trybunał Sprawiedliwości, pod warunkiem że wszystkie strony sporu, w każdym indywidualnym przypadku, wyrażą na to zgodę.

Chile:

— do art. 2 ust. 3, w przypadku gdy zmienia to zasadę „posłuszeństwo po powtórzeniu” (obedience upon reiteration), zawartą w chilijskim prawie wewnętrznym. Rząd Chile będzie stosował tę normę prawnomiędzynarodową, której celem jest podporządkowanie personelu podległego kodeksowi karnemu wojskowemu, tak aby rozkaz,

który ma na celu dokonanie czynu, o którym jest mowa w art. 1, nie był ponowiony przez wyższego oficera po zakwestionowaniu go przez jego podwładnego,

— do art. 3, z powodu dowolnej i subiektywnej interpretacji warunków przewidzianych w tym artykule,

— Rząd Chile oświadcza, że w stosunkach z państwami Ameryki jest stroną Międzyamerykańskiej konwencji o przeciwdziałaniu i karaniu stosowania tortur i w przypadku sprzeczności postanowień tych konwencji będzie stosować tę konwencję w części, w której jej postanowienia są sprzeczne z niniejszą konwencją,

— zgodnie z art. 28 ust. 1 Rząd Chile nie uznaje kompetencji Komitetu przeciwko torturom, przewidzianych w art. 20 konwencji,

— Rząd Chile nie będzie uważać się za związany postanowieniami art. 30 ust. 1 konwencji.

Chiny:

— Rząd Chin nie uznaje kompetencji Komitetu przeciwko torturom, przewidzianych w art. 20 konwencji,

— Rząd Chin nie uważa się za związany ust. 1 art. 30 konwencji.

Czechosłowacja:

Czechosłowacka Republika Socjalistyczna nie uznaje kompetencji Komitetu przeciwko torturom, zdefiniowanych w art. 20 konwencji, i nie uważa się za związaną postanowieniami ust. 1 art. 30 konwencji.

Ekwador:

zgodnie z postanowieniami art. 42 jego konstytucji nie będzie zezwalać na ekstradycję swoich obywateli.

Francja:

zgodnie z art. 30 ust. 2 konwencji nie uważa się za związaną postanowieniami ust. 2 art. 30.

Holandia:

(z zakresem obowiązywania dla Antyli Holenderskich i Aruby) Rząd Królestwa Holandii rozumie, że termin „zgodne z prawem sankcje”, określony w art. 1 ust. 1, musi być rozumiany jako odnoszący się do tych sankcji, które są zgodne z prawem, nie tylko według prawa krajowego, ale również według prawa międzynarodowego.

Luksemburg:

Wielkie Księstwo Luksemburga niniejszym oświadcza, że „zgodnymi z prawem sankcjami”, przewidzianymi w art. 1 ust. 1 konwencji, są te, które przewiduje zarówno prawo wewnętrzne, jak i prawo międzynarodowe.

Niemiecka Republika Demokratyczna:

— zgodnie z art. 28 ust. 1 konwencji nie uznaje kompetencji Komitetu, przewidzianych w art. 20;

— zgodnie z art. 30 ust. 2 konwencji nie uważa się za związaną przez ustęp 1 tego artykułu;

— będzie ponosić tylko te z wydatków, zgodnie z art. 17 ust. 7 i art. 18 ust. 5 konwencji, które wynikają z działalności na podstawie kompetencji Komitetu, uznanych przez Niemiecką Republikę Demokratyczną.

Panama:

że zgodnie z art. 30 ust. 2 konwencji nie uważa się za związaną postanowieniami ust. 1 tego artykułu.

Turcja:

zgodnie z art. 30 ust. 2 konwencji nie uważa się za związaną postanowieniami ust. 1 tego artykułu.

Wielka Brytania:

(z zakresem obowiązywania dla Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, Anquilli, Brytyjskich Wysp Dziewiczych, Kajmanów, Falklandów, Gibraltaru, Montserratu, Pitcairn, Henderson, Świętej Heleny, Terytoriów Przyległych Świętej Heleny oraz wysp Turks i Caicos).

3. Poniższe państwa złożyły oświadczenie uznające kompetencje Komitetu przeciwko torturom zgodnie z art. 21 i 22 konwencji:

Argentyna

Austria

Dania

Francja

Grecja

Hiszpania

Holandia

Luksemburg

Norwegia

Szwajcaria

Szwecja

Togo

Tunezja

Turcja

Urugwaj

W. Brytania

4. Następujące państwa zgłosiły swoje sprzeciwy wobec oświadczenia Niemieckiej Republiki Demokratycznej, w części dotyczącej zastrzeżenia, że będzie ona ponosić tylko te z wydatków, zgodnie z art. 17 ust. 7 i art. 18 ust. 5 konwencji, które wynikają z działalności Komitetu przeciwko torturom uznanej przez Niemiecką Republikę Demokratyczną:

Austria

Dania

Francja

Grecja

Hiszpania

Holandia

Luksemburg

Norwegia

Portugalia

Szwajcaria

Szwecja

W. Brytania

Kanada

5. Informacje o państwach, które w datach późniejszych staną się stronami powyższej konwencji, można uzyskać w Departamencie Prawno-Traktatowym Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Minister Spraw Zagranicznych: w z. B. Kulski

ZARZĄDZENIE PREZYDENTA POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

z dnia 29 listopada 1989 r.

w sprawie wyborów uzupełniających do Senatu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej

W związku z uchwałą Senatu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej z dnia 24 listopada 1989 r. w sprawie przeprowadzenia wyborów uzupełniających do Senatu, na pod-

stawie art. 95 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 r. — Ordynacja wyborcza do Sejmu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej X kadencji, na lata 1989—1993 (Dz. U. Nr 19,

poz. 102 i Nr 36, poz. 198) i art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 r. — Ordynacja wyborcza do Senatu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. Nr 19, poz. 103) w związku z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 r. o zmianie Konstytucji Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. Nr 19, poz. 101) stanowi się co następuje:

§ 1. Zarządza się wybory uzupełniające w okręgu wyborczym obejmującym obszar województwa opolskiego do mandatu, którego wygaśnięcie stwierdził Senat Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

§ 2. Datę wyborów wyznacza się na niedzielę, dnia 4 lutego 1990 r.

§ 3. Dni, w których upływają terminy wykonania czynności wyborczych, określa kalendarz wyborczy stanowiący załącznik do niniejszego zarządzenia.

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej:
W. Jaruzelski

Załącznik do zarządzenia Prezydenta
Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej z
dnia 29 listopada 1989 r. (poz. 380)

KALENDARZ WYBORCZY

Data wykonania czynności wyborczych	Treść czynności
do 4 grudnia 1989 r.	— ogłoszenie zarządzenia Prezydenta PRL w sprawie wyborów uzupełniających do Senatu PRL
do 8 stycznia 1990 r.	— podanie do wiadomości wyborców uchwał prezydiów rad narodowych stopnia podstawowego w sprawie numerów i granic obwodów głosowania oraz siedzib obwodowych komisji wyborczych
do 12 stycznia 1990 r.	— zgłaszanie kandydatów na senatora do zarejestrowania, wraz z oświadczeniami kandydatów o wyrażeniu zgody na kandydowanie
do 22 stycznia 1990 r.	— podanie do wiadomości wyborców danych o kandydatach na senatora
do 24 stycznia 1990 r.	— wyłożenie spisów wyborców do publicznego wglądu — zgłaszanie do wojewódzkiej komisji wyborczej mężów zaufania do tej komisji i obwodowych komisji wyborczych
4 lutego 1990 r.	— wybory uzupełniające do Senatu PRL w okręgu wyborczym stanowiącym obszar województwa opolskiego
18 lutego 1990 r.	— ponowne głosowanie w wyborach uzupełniających

381

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 23 listopada 1989 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie wpisu od skarg na decyzje administracyjne.

Na podstawie art. 212 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. — Kodeks postępowania administracyjnego zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 30 sierpnia 1980 r. w sprawie wpisu od skarg na decyzje administracyjne (Dz. U. Nr 20, poz. 73 oraz z 1987 r. Nr 2, poz. 11) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 1 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Wpis stosunkowy wynosi:

- 1) przy wartości przedmiotu sporu do 500 000 zł włącznie — 5%, nie mniej jednak niż 6000 zł,
- 2) przy wartości przedmiotu sporu ponad

500 000 zł do 1 000 000 zł włącznie — 4%, nie mniej jednak niż 25 000 zł,

3) przy wartości przedmiotu sporu ponad 1 000 000 zł — 3%, nie mniej jednak niż 40 000 zł.”

2) w § 1 w ust. 4 kwotę „2000 zł” zastępuje się kwotą „6000 zł”.

§ 2. W sprawach wszczętych przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia określone w nim stawki wpisu stosuje się, jeżeli obowiązek uiszczenia wpisu powstał po tym dniu.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: T. Mazowiecki

382

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA EDUKACJI NARODOWEJ

z dnia 8 listopada 1989 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie wynagradzania nauczycieli akademickich.

Na podstawie art. 145 ust. 8 i art. 148 ust. 4 ustawy z dnia 4 maja 1982 r. o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 1985 r. Nr 42, poz. 201, z 1987 r. Nr 22, poz. 128 oraz z 1989 r. Nr 4, poz. 24, Nr 6, poz. 33, Nr 20, poz. 104, Nr 29, poz. 154, Nr 34, poz. 181 i Nr 35, poz. 192) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Edukacji Narodowej

z dnia 19 lipca 1989 r. w sprawie wynagradzania nauczycieli akademickich (Dz. U. Nr 48, poz. 267 i Nr 53, poz. 313) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 6 w ust. 1 kwotę „50 000 zł” zastępuje się kwotą „85 000 zł” oraz kwotę „100 000 zł” zastępuje się kwotą „170 000 zł”;

2) określona w § 8 w ust. 1 tabela otrzymuje brzmienie:

Lp.	Stanowisko	Stawka za godzinę obliczeniową w złotych
1	Profesor	4800—5500
2	Docent	4100—4800
3	Adiunkt, starszy wykładowca	3400—4300
4	Starszy asystent, wykładowca	2600—3400
5	Asystent, lektor, instruktor, młodszy wykładowca	2200—3100"

3) załącznik nr 1 do rozporządzenia otrzymuje brzmienie ustalone w załączniku nr 1 do niniejszego rozporządzenia;

4) w załączniku nr 2 do rozporządzenia w § 4 w ust. 1 kwotę „30 000 zł” zastępuje się kwotą „80 000 zł”;

5) załącznik nr 3 do rozporządzenia otrzymuje brzmienie ustalone w załączniku nr 2 do niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 października 1989 r.

Minister Edukacji Narodowej: *H. Samsonowicz*

Załącznik nr 1 do rozporządzenia
Ministra Edukacji Narodowej z dnia
8 listopada 1989 r. (poz. 382)

TABELA STAWEK MIESIĘCZNEGO WYNAGRODZENIA ZASADNICZEGO NAUCZYCIELI AKADEMICKICH

Lp.	Stanowisko	Stawka miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego w złotych
1	2	3
1	Profesor posiadający tytuł naukowy profesora zwyczajnego	500 000—550 000
2	Profesor posiadający tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego, profesor kontraktowy	430 000—465 000
3	Docent	360 000—410 000
4	Adiunkt posiadający stopień naukowy doktora habilitowanego, starszy kustosz dyplomowany, starszy dokumentalista dyplomowany	340 000—360 000
5	Adiunkt, starszy wykładowca posiadający stopień naukowy doktora	300 000—335 000
6	Kustosz dyplomowany, dokumentalista dyplomowany	285 000—320 000
7	Starszy wykładowca nie posiadający stopnia naukowego doktora	270 000—310 000
8	Starszy asystent, adiunkt biblioteczny, adiunkt dokumentacji naukowej, wykładowca	270 000—285 000
9	Asystent, asystent biblioteczny, asystent dokumentacji naukowej, lektor, instruktor, młodszy wykładowca, nauczyciel przedmiotów obrotowych	240 000—260 000
10	Nauczyciel przedmiotów pomocniczych	205 000—290 000
11	Asystent stażysta, lektor stażysta, instruktor stażysta	205 000—225 000

Załącznik nr 2 do rozporządzenia
Ministra Edukacji Narodowej z dnia
8 listopada 1989 r. (poz. 382)

TABELA DODATKÓW FUNKCYJNYCH NAUCZYCIELI AKADEMICKICH

Lp.	Funkcja	Miesięczne stawki dodatku w złotych
1	2	3
1	Rektor	dodatek wg kat. I 220 000 dodatek wg kat. II 190 000
2	Proroktor	dodatek wg kat. I 140 000 dodatek wg kat. II 130 000

1	2	3
3	1) Dziekan 2) Dyrektor międzyresortowego albo międzyuczelnianego instytutu (zakładu, ośrodka), dyrektor instytutu na prawach wydziału, dyrektor centrum uczelniano-przemysłowego 3) Dyrektor biblioteki głównej 4) Dziekan (kierownik) wydziału zamiejscowego (filii)	50 000—100 000
4	1) Prodzikan 2) Dyrektor instytutu wchodzącego w skład wydziału lub międzywydziałowego (pozewydziałowego) 3) Zastępca dyrektora instytutu na prawach wydziału 4) Kierownik międzyresortowego lub międzyuczelnianego ośrodka metodycznego 5) Dyrektor zespołu studiów podyplomowych 6) Kierownik ogrodu botanicznego zatrudniającego ponad 30 pracowników	45 000—70 000
5	1) Zastępca dyrektora instytutu wchodzącego w skład wydziału lub międzywydziałowego (pozewydziałowego) 2) Zastępca dyrektora międzyresortowego lub międzyuczelnianego instytutu (zakładu, ośrodka), zastępca kierownika wydziału zamiejscowego (filii), zastępca dyrektora centrum uczelniano-przemysłowego 3) Zastępca dyrektora biblioteki głównej 4) Kierownik zakładu (ośrodka) poza wymienionym w lp. 3 5) Kierownik katedry (zespołu przedmiotowego) 6) Kierownik studium doktoranckiego, podyplomowego, kursu doskonalenia zawodowego oraz innego studium (kursu) specjalnego 7) Kierownik terenowego oddziału podlegającego wydziałowi 8) Kierownik ośrodka metodycznego 9) Kierownik kliniki 10) Kierownik grupy problemowej złożonej z ponad 10 pracowników 11) Kierownik studium praktycznej nauki języków obcych, kierownik studium wychowania fizycznego, kierownik studium nauk społeczno-politycznych, kierownik studium pedagogicznego 12) Zastępca kierownika międzyresortowego lub międzyuczelnianego ośrodka metodycznego 13) Kierownik ogrodu botanicznego	26 000—48 000
6	1) Kierownik pracowni, laboratorium, muzeum — nie wchodzących w skład instytutu, katedry, zespołu przedmiotowego lub zakładu (ośrodka) 2) Kierownik biblioteki wydziału lub instytutu 3) Kierownik oddziału (sekcji) w bibliotece lub ośrodku informacji naukowej 4) Kierownik naukowo-dydaktyczny terenowego punktu konsultacyjnego dla uczestników studiów dla pracujących 5) Zastępca kierownika studium wychowania fizycznego, kierownik zespołu lektorów 6) Kierownik studium wiejskiego gospodarstwa domowego w wyższej szkole rolniczej, zastępca kierownika studium praktycznej nauki języków obcych, kierownik międzywydziałowego studium kulturalno-oświatowego w szkole wyższej 7) Kierownik studenckiego domu marynarza	17 000—35 000

383

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA KULTURY I SZTUKI

z dnia 10 listopada 1989 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie wykazu instytucji upowszechniania kultury o znaczeniu ogólnokrajowym.

Na podstawie art. 41 ustawy z dnia 26 kwietnia 1984 r. o upowszechnianiu kultury oraz o prawach i obowiązkach pracowników upowszechniania kultury (Dz. U. Nr 26, poz. 129, z 1988 r. Nr 19, poz. 132 oraz z 1989 r. Nr 4, poz. 24 i Nr 35, poz. 192) zarządza się, co następuje:

§ 1. W załączniku do rozporządzenia Ministra Kultury i Sztuki z dnia 25 lipca 1984 r. w sprawie wykazu

instytucji upowszechniania kultury o znaczeniu ogólnokrajowym (Dz. U. Nr 39, poz. 208 i z 1985 r. Nr 59, poz. 304) dodaje się pkt 33 w brzmieniu:

„33) Cricoteka — Ośrodek Teatru Cricot — 2.”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Kultury i Sztuki: *I. Cywińska*

384

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 9 listopada 1989 r.

w sprawie zasad i trybu umarzania imiennych dowodów na złożone wkłady oszczędnościowe.

Na podstawie art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 31 stycznia 1989 r. — Prawo bankowe (Dz. U. Nr 4, poz. 21, Nr 54, poz. 320 i Nr 59, poz. 350) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Imienny dowód na złożony wkład oszczęd-

nościowy, zwany dalej „dowodem”, może być umorzony w razie utraty wskutek zniszczenia, zaginięcia lub bezprawnego zaboru.

2. Umorzenie utraconego dowodu może nastąpić na

wniosek posiadacza rachunku, jego pełnomocnika lub przedstawiciela ustawowego, zwanego dalej „osobą zainteresowaną”.

§ 2. O umorzeniu rozstrzyga oddział banku prowadzący rachunek.

§ 3. 1. Wniosek o umorzenie utraconego dowodu może być złożony w każdej placówce banku, w którym jest złożony wkład oszczędnościowy.

2. Wniosek powinien zawierać:

- 1) imię i nazwisko posiadacza rachunku, datę i miejsce jego urodzenia, adres oraz imiona jego rodziców,
- 2) określenie numeru i symboli dowodu, a w razie niemożności ich określenia — nazwę placówki banku, w której dowód został wystawiony,
- 3) dokładne lub przybliżone określenie stanu wkładu oszczędnościowego,
- 4) wskazanie okoliczności utraty dowodu i wskazanie ewentualnych środków dowodowych na tę okoliczność.

3. Jeżeli osoba zainteresowana nie może określić danych, o których mowa w ust. 2 pkt 2 i 3, powinna złożyć we wniosku odpowiednie oświadczenie w celu uzupełnienia tych danych przez bank.

4. Jeżeli wniosek składa posiadacz rachunku, który udzielił stałego pełnomocnictwa do dysponowania tym rachunkiem, powinien do wniosku dołączyć oświadczenie pełnomocnika, że dowód nie znajduje się w jego posiadaniu. W razie złożenia wniosku przez pełnomocnika, powinien on dołączyć do wniosku analogiczne oświadczenie posiadacza rachunku.

5. Jeżeli wniosek składa przedstawiciel ustawowy posiadacza rachunku mającego dwóch przedstawicieli ustawowych, powinien dołączyć do wniosku oświadczenie drugiego przedstawiciela, że dowód nie znajduje się w jego posiadaniu.

6. Bank odstąpi od wymaganych oświadczeń, o których mowa w ust. 4 i 5, jeżeli uzyskanie takich oświadczeń nie jest możliwe lub napotyka nie dające się pokonać przeszkody.

7. W razie gdy utrata dowodu nastąpiła łącznie z utratą dokumentu stwierdzającego tożsamość, wnioskodawca powinien dołączyć do wniosku oświadczenie o zgłoszeniu do właściwego organu faktu utraty tego dokumentu.

§ 4. 1. Placówka banku, o której mowa w § 3 ust. 1 przesyła wniosek wraz z dokumentami do oddziału banku prowadzącego rachunek.

2. Oddział, o którym mowa w ust. 1:

- 1) sprawdza wymienione we wniosku dane dotyczące utraconego dowodu,
- 2) dokonuje zastrzeżenia wypłat,
- 3) wywiesza w swoim lokalu, przeznaczonym do obsługi klientów — w widocznym miejscu — ogłoszenie o toczącym się postępowaniu o umorzenie dowodu.

3. Ogłoszenie powinno zawierać:

- 1) dane o posiadaczu rachunku oraz oznaczenie utraconego dowodu,
- 2) informację, że osoby, które roszczą sobie prawa do utraconego dowodu z tytułu przelewu na ich rzecz wierzycelności z tego dowodu, mogą zgłaszać swoje prawa,

3) wezwanie osób, w których posiadaniu znajduje się utracony dowód, do złożenia go w dowolnej placówce banku,

4) wskazanie 30-dniowego terminu do zgłoszenia praw (pkt 2), ewentualnie innych zastrzeżeń i złożenia dowodu (pkt 3), licząc od dnia ogłoszenia,

5) zastrzeżenie, że niezgłoszenie praw do utraconego dowodu i niezłożenie go w placówce banku w wyznaczonym terminie, określonym w ogłoszeniu, może spowodować umorzenie dowodu.

§ 5. 1. Jeżeli w terminie, o którym mowa w § 4 ust. 3 pkt 4:

- 1) osoba zainteresowana odnajdzie dowód — powinna zawiadomić o tym właściwy oddział banku,
- 2) osoba trzecia złoży dowód i nie zgłosi zastrzeżeń co do wydania go posiadaczowi rachunku — właściwy oddział banku wydaje go posiadaczowi rachunku lub wystawia nowy dowód,
- 3) właściwy oddział banku ustali w inny sposób, że dowód znajduje się w czyimkolwiek posiadaniu — zawiadamia o tym osobę zainteresowaną.

2. Jeżeli osoba trzecia w terminach przewidzianych w § 4 ust. 3 pkt 4 zgłosi swoje prawo do utraconego i nie odnalezionego dowodu z tytułu przelewu na piśmie wierzycelności z tego dowodu, właściwy oddział banku zawiadamia o tym osobę zainteresowaną, wstrzymując załatwienie wniosku.

3. Po upływie terminu określonego w § 4 ust. 3 pkt 4, jeżeli utracony dowód nie odnalazł się i ze strony osób trzecich nie zostały zgłoszone prawa do tego dowodu, oddział banku prowadzący rachunek rozstrzyga o umorzeniu dowodu.

§ 6. W razie umorzenia utraconego dowodu, właściwy oddział banku wystawia na żądanie osoby, na której rzecz nastąpiło umorzenie, nowy dowód.

§ 7. Oddział banku prowadzący rachunek odmawia umorzenia dowodu, jeżeli brak podstaw do rozstrzygnięcia o jego umorzeniu.

§ 8. Postępowanie w sprawie o umorzenie utraconego dowodu, wszczęte przed dniem wejścia w życie rozporządzenia, będzie toczyło się od tego dnia według przepisów tego rozporządzenia.

§ 9. Przewidziany w rozporządzeniu tryb umarzania dowodów nie wyłącza postępowania sądowego określonego w przepisach o umarzaniu utraconych dokumentów

§ 10. Wysokość oraz zasady ponoszenia opłat i kosztów postępowania w sprawach objętych rozporządzeniem regulują odrębne przepisy.

§ 11. W związku z art. 121 ust. 1 ustawy z dnia 31 stycznia 1989 r. — Prawo bankowe (Dz. U. Nr 4, poz. 21, Nr 54, poz. 320, Nr 59, poz. 350) utraciło moc rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 29 grudnia 1982 r. w sprawie zasad i trybu umarzania utraconych imiennych dowodów na złożone wkłady oszczędnościowe (Dz. U. Nr 45, poz. 300).

§ 12. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości: A. Bentkowski

385

ZARZĄDZENIE PROKURATORA GENERALNEGO POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

z dnia 21 listopada 1989 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie utworzenia oraz ustalenia siedzib i terytorialnego zakresu działania prokuratur wojewódzkich i rejonowych.

Na podstawie art. 20 ust. 7 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o Prokuraturze Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. Nr 31, poz. 138 i z 1989 r. Nr 4, poz. 24) zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 2 zarządzenia Prokuratora Generalnego Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej z dnia 28 grudnia 1985 r. w sprawie utworzenia oraz ustalenia siedzib i terytorialnego zakresu działania prokuratur wojewódzkich i rejonowych (Dz. U. Nr 62, poz. 325 i z 1987 r. Nr 39, poz. 226) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w ust. 1 — w województwie stołecznym warszawskim:
 - pkt 7 otrzymuje brzmienie:
 - „7) Prokuraturę Rejonową dla Dzielnicy Warszawa-Zoliborz dla dzielnicy Żoliborz, miasta Łomianki i gminy Łomianki,”;
- 2) w ust. 5 — w województwie bydgoskim:
 - w pkt 3 wyrazy „dla miast: Chojnice” zastępuje się wyrazami „dla miast: Brusy, Chojnice,”;
- 3) w ust. 10 — w województwie gdańskim:
 - w pkt 3 wyrazy „dla miasta Kartuzy” zastępuje się wyrazami „dla miast: Kartuzy i Żukowo”;
- 4) w ust. 13 — w województwie kaliskim:
 - pkt 1 otrzymuje brzmienie:
 - „1) Prokuraturę Rejonową w Jarocinie dla miast: Jarocin i Żerków oraz gmin: Jaraczewo, Jarocin, Kotlin i Żerków,”
 - w pkt 2 wyraz „Gołuchów” skreśla się,
 - w pkt 4 wyraz „Dobrzyca” skreśla się,
 - dodaje się pkt 6 w brzmieniu:
 - „6) Prokuraturę Rejonową w Pleszewie dla miasta Pleszewa oraz gmin: Chocz, Czermin, Dobrzyca, Gizałki, Gołuchów i Pleszew,”;
- 5) w ust. 27 — w województwie opolskim:
 - po pkt 1 dodaje się nowy pkt 2 w brzmieniu:
 - „2) Prokuraturę Rejonową w Głubczycach dla miast: Baborów, Głubczyce i Kietrz oraz gmin: Baborów, Branice, Głubczyce i Kietrz,”;
 - dotychczasowe pkty 2, 3, 4, 5, 6 i 7 oznacza się jako pkty 3, 4, 5, 6, 7 i 8,
 - pkt 3 otrzymuje brzmienie:
 - „3) Prokuraturę Rejonową w Kędzierzynie-Koźlu dla miast: Kędzierzyn-Koźle i Zdieszowice oraz gmin: Bierawa, Cisek, Pawłowiczki, Polska Cerekiew, Reńska Wieś i Zdieszowice,”;
- 6) w ust. 31 — w województwie płockim:
 - w pkt 1 wyraz „Rataje” skreśla się,
 - w pkt 4 wyrazy „oraz gmin: Bodzanów” zastępuje się wyrazami „oraz gmin: Bielsk, Bodzanów,”,
 - w pkt 5 wyraz „Bielsk,” skreśla się;
- 7) w ust. 33 — w województwie przemyskim:
 - w pkt 2 wyrazy „miast: Cieszanów i Lubaczów” zastępuje się wyrazami „miast: Cieszanów, Lubaczów i Oleszyce”;
- 8) w ust. 36 — w województwie siedleckim:
 - dodaje się nowy pkt 5 w brzmieniu:
 - „5) Prokuraturę Rejonową w Sokołowie Podlaskim

dla miasta Sokołów Podlaski oraz gmin: Bielany, Ceranów, Jabłonna Lacka, Kosów Lacki, Repki, Sabnie, Sokołów Podlaski i Sterdyń,”;

— dotychczasowy pkt 5 oznacza się jako pkt 6, który otrzymuje brzmienie:

„6) Prokuraturę Rejonową w Węgrowie dla miast: Łochów i Węgrów oraz gmin: Grębków, Jądów, Korytnica, Liw, Łochów, Miedzna, Sadowne, Stoczek i Wierzbno,”;

9) w ust. 42 — w województwie tarnobrzesckim:

— dodaje się nowy pkt 2 w brzmieniu:

„2) Prokuraturę Rejonową w Nisku dla miast: Nisko, Rudnik i Ulanów oraz gmin: Bojanów, Harasiuki, Jarocin, Jeżowe, Krzeszów, Nisko, Rudnik i Ulanów,”;

— dotychczasowe pkty 2, 3, 4, 5 i 6 oznacza się jako pkty 3, 4, 5, 6 i 7,

— w pkt 3 wyrazy „dla miast: Cmielów i Opatów” zastępuje się wyrazami „dla miast: Cmielów, Opatów i Ożarów”;

— pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) Prokuraturę Rejonową w Stalowej Woli dla miasta Stalowa Wola oraz gmin: Pysznica, Radomyśl, Zaklików i Zaleszany,”;

— w pkt 7 wyrazy „i Zaleszany” skreśla się, a przecinek pomiędzy wyrazami „Nowa Dęba, Padew Narodowa” zastępuje się spójnikiem „i”;

10) w ust. 44 — w województwie toruńskim:

— w pkt 1 wyraz „Wąpielsk” i poprzedzający go przecinek skreśla się,

— dodaje się nowy pkt 3 w brzmieniu:

„3) Prokuraturę Rejonową w Golubiu-Dobrzyń dla miast: Golub-Dobrzyń i Kowalewo Pomorskie oraz gmin: Ciechocin, Golub-Dobrzyń, Kowalewo, Radomin i Wąpielsk,”;

— dotychczasowe pkty 3, 4, 5 i 6 oznacza się jako pkty 4, 5, 6 i 7,

— w pkt 6 wyraz „Ciechocin” skreśla się,

— pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7) Prokuraturę Rejonową w Wąbrzeźnie dla miast: Radzyń Chełmiński i Wąbrzeźno oraz gmin: Dębowa Łąka, Książki, Płużnica, Radzyń Chełmiński i Wąbrzeźno,”;

11) w ust. 48 — w województwie zamojskim:

— w pkt 1 wyrazy „dla miast: Biłgoraj i Tarnogród” zastępuje się wyrazami „dla miast: Biłgoraj, Józefów i Tarnogród”;

12) w ust. 49 — w województwie zielonogórskim:

— w pkt 5 wyrazy „dla miast: Czerwienk i Zielona Góra” zastępuje się wyrazami „dla miast: Czerwienk, Nowogród Bobrzański i Zielona Góra”.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1990 r.

Prokurator Generalny Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej:
J. Żyta